

У КОЖНОМУ ВИРОБІ ЖИВЕ ДУША Й ТАЛАНТ МАЙСТРИНІ

Кажуть людині від народження дається 9 талантів. Біда, що не кожному по силі їх проявити й розвивати до тонкощів мистецтва. Зарічненка Олена Федюшко із тих обранців долі, котрі чуттєві до граней краси. У кожному з її захоплень вчувається талант майстрині, а у витворах рук живе душа.

У Олени руки справжньої майстрині. Вміє молода зарічненка досить таки багато. Віртуозно володіє спицями, плете гачком мереживо, вишиває нитками, бісером, атласними стрічками, займається бісероплетінням, знається на тонкощах випічки і квітництва. А ще – має талант до спілкування та наставництва. Має багато успішних учнів зі справи рукоділля й час від часу проводить для них справжні майстер-класи. В'язані вироби Олени могли б з гідністю поповнити гардероб будь-якої модниці. Адже в'яже Олена в цікавій техніці, де нитки поєднуються з бісером. Про її вмілі руки й насагу до творчості чути доводилось не раз та виявилось, що не так уже й просто напроситись на домашню виставку її робіт. Олена на диво сором'язлива, вважає себе не публічною людиною, тож не відразу погодилась розповісти про світ своїх захоплень на сторінках газети. Та, якщо чесно, й часу для денних рандеву у майстрині обмаль. Хіба що, обідня пора. Бо ж працює в райлікарні бібліотекарем, а до своїх професійних обов'язків та робочого розпорядку звикла відноситись добросовісно. До речі, як і до всього, за що б не бралася в своєму житті. Тож знайомство з доробком майстрині розпочинає її мама Євгенія Михайлівна.

– Ото вже складете мені компанію погомоніти, – тішиться візитом господиня. – Всі по роботах, я вдома сама, то доброго спілкування мені бракує. Я й рада, що завітали. Бо й справді, подивитись таки є на що. Мені, як матері, вельми приємно, що мої діти мають такі золоті руки. Всі троє. Сиди і дивіть на цю роботу, як ремесло

Далі демонструє вишукані ажурні сукні, які в'язала для сестрички Світлани, болеро з ниток і бісеру з власного гардеробу. – А щодо таланту, – усміхається Олена, – то кожній людині дається їх дев'ять. Не кожен може їх розкрити в собі. А я прагну не зупинятись на досягнутому. Все ніяк не можу опанувати техніку в'язання коклюшками, це плетиво мережива за допомогою дерев'яних колодочок. Подобається

вишивка атласними стрічками у поєднанні з бісером. Знаєте, для мене такі заняття – найбільша втіха. Але люблю в цьому переконатися. Буває

учнів у цій справі і пишаюся тим, що в них виходить тепер не гірше, ніж у мене. Значить, моя наука немарна. Мене ж рукоділлю навчила моя бабуся з Львівщини. Моя мама звідтіля родом. Щоліта ми бували там, у гостях. І бабуся вчила всьому, що знає і вміє сама. А ось кулінарні задатки – то вже від мами. Люблю пекти торти, тістечка. Хоча, якщо чесно, в'язання більше до душі. А ще наше спільне захоплення з сестрою – квіти. Шкода, що не сезон. Бачили б ви ту красу! – Олена показує галерею світлин на мобільному. Найбільша гордість Олени – гортензії. Їх у неї більше десятка. Є навіть двохколірні. Фото цих кущів і розповідь про квітникарку друкували якось у газеті «Вісті Рівненщини». А ще на обійсті Федюшків у

троє. Син Іполіт не лише водійське ремесло знає, а ще й в електриці розбирається, в ремонтах, погляньте, яку натяжну стелю зробив у кімнаті, - гонориться радо мати. – А Світлана вишивку надто любить. Вони з Альоною наввипередки стараються. Й робота така тонка, делікатна у них. Хрестик в один бік лягає, рівенький, як намальований. А вже Оленка – та справжня майстриня і у вишивці, і у в'язанні. І з бісером працює, вже замовила для роботи й штучні алмази. В такій техніці себе хоче спробувати. Ось, погляньте на її роботи.

Євгенія Михайлівна дістає один за одним вироби Олени. В'язані серветки, покривала, скатертини, вишиті рушники, картини, подушечки. В усьому вчувається неабиякий смак та професійна майстерність. Кожну річ хочеться хоч хвилику потримати в руках. Здається, що дотиком відчуваєш тепло душі авторки тих виробів. Допоки тішусь роботою рукодільниці й ловлю в об'єктив фотокамери миті її майстерності, вона й сама тихенько стає на порозі. Люб'язна посмішка, приємний голос.

- Олено, у вас справжній талант. Такі чудесні вироби! – висловлюю своє захоплення побаченим.

- Це ще не всі, - майстриня дістає із шухлядки прикраси із бісеру – гардани, які плете за допомогою спеціального станочка.

усьому досконалість. Буває, зв'яжу якусь річ, а потім гляну – щось не те. І вже мене ніщо не зупинить. Не жалкуючи жодної секунди, розбираю в'язання до останньої петельки, і починаю роботу заново. Коли подобається самій, то вже тоді стовідсотково сподобається і людям. Мені не шкода ні потраченого часу, ні коштів на нитки чи бісер. Бо ж стараюся використовувати в роботі добротні матеріали: шовкові нитки, дорогий бісер, гарне полотно. Особливо люблю в'язання гачком. Мені все дається легко і просто. Маю багато

розкошах квітів люблять влаштовувати фотосесію наречені. Достатньо квітів і в світлиці, і на робочому місці Олени. У лікарняній бібліотеці в особливій пошані кактуси. – Ось, не стрималась, сфотографувала цвітіння. Відразу шість бутонів на одному кактусі розпустилось. Шкода, що квітують одну ніч, - показує мені ще одну світлину. Про квіти Олена може теж багато розповідати. Бо ж знає про догляд за ними все.

- На світі надто багато захоплюючих занять, щоб у праздності проводити вільний час, - каже моя співрозмовниця. Тому й старається його заповнити доценту корисними справами, тими, що приносять задоволення душі, дають наснагу до життя.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

Полісся. - № 2/17 січня 2019 р./